

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

9. Den přípravy – středa 30.9.2020

1. meditace - Každodenní temnoty

Naše příprava se pomalu chýlí k závěru a proto si můžeme dovolit trošku zvolnit tempo. Dnes a zítra budou pro Vás připraveny už pouze dvě meditace.

Včera, jsme si pověděli o našem „denním chlebu“, mši svaté, naší cestě vstupu do nebe, i když jsme ještě stále na zemi, skrze tuto zahalenou cestu. Viděli jsme jak mše je pro nás cestou k očekávání a účasti na dokonalé lásce Boha samotného a tudíž cestou k tomu, abychom se sami stali „dokonalými.“ Ale je zde ještě jiný denní chléb, denní chléb, který musíme také často sdílet, pokud žijeme Malou Cestu: *Chléb denních temnot*.

Většina z nás se pohybuje mezi lidmi, kteří nejsou nějakými celebritami, ani velmi známí, ani nejsou vyzdvihovali na piedestal veřejného mínění. Jinými slovy, jsme i my pravděpodobně počítáni mezi „běžné lidi“. Pokud tento popis na tebe sedí, pak děkuj Pánu. Bude pro tebe mnohem snazší žít Malou Cestu, stát se jedním z největších svatých všech časů a pomoci zachránit svět. (Více si o tom povíme zítra.) Ale musíme být ochotní přijmout kříž obyčejného života a jíst chléb denních temnot. Dovolte mi to objasnit.

Samozřejmě, většina z nás, obzvláště v této době soc. médií, touží být známými, velmi milovanými a chváleni pro svou důležitost či atraktivitu. Ale potom, když musíme snést utrpení být tiše a samotní ve svém vlastním pokoji, pak si uvědomujeme, že v očích světa nejsme už důležití, nebo zajímaví. Domnívám se, i když máme spoustu úspěchů a nádherných selfí, stále zde bude ta sebeobviňující bolest, která se do nás vkrádá a praví, „Nedosáhneš nikdy skutečné velikosti, nejsi důležitý. Nejsi zajímavý. Nejsi nic.“ V boji s těmito myšlenkami můžeme vyfotit ještě mnohem více selfie a hnát se, abychom dokázali udělat ještě větší věci a udělali si jméno, abychom se stali „někým.“ Ale ta bolest přichází zpět, protože nemůžeme nikdy plně uspokojit naši touhu po velikosti a lásce. Naše cenné „úspěchy“ a digitální obrázky vyblednou, stejně tak jako prach marnivosti (Kaz 1/ 2).

Nemylme se: Jsme povoláni být velkými, skutečně velmi velkými, - až za hranice našich nejdivočejších představ. Ale tato velikost není to, co se běžně jako veliké považuje. Pravá velikost nestojí na soudu a úsudku smrtelníků. Spíše je založena na soudu Všemohoucího Boha, který sám je skutečně veliký. A jeho velikost je odhalena skutečností, že je nejvíce uchvácen malými dušemi: pokornými, slabými a zlomenými. Jeho velikost se ukazuje také tím, jak „rozptýlil pyšné v jejich domýšlivosti a povýšil ponížené“ (Lk 1/51) v tom jak „odmítl pyšné, ale dává milost pokorným“. A malým duším, jako jsme my, pokud to přijímáme, je jeho velikost je ukázána způsobem, který nám dá podíl na jeho vlastní velikosti a slávě.

Ale pamatujme, Malá Cesta je Malou Cestou *temnot*. Takže nebudeme vždy cítit velikost Boha naplňujícího naše srdce. (Kdybychom to pociťovali, mohli bychom se nadmout pýchou a už bychom nebyli malými.) Ve skutečnosti to většinu času vůbec nebudeme cítit a budeme muset bojovat o víru, že Bůh nás stále miluje. Ve skutečnosti možná budeme muset bojovat s depesemi, ztrátou odvahy a dokonce i se zoufalstvím. Možná budeme muset „doufat v naprosté beznaději“ v Boží přísliby milosrdenství. A to je ve skutečnosti nejdůležitější bod Malé Cesty.

Malé duše často žijí obyčejný život, ale jsou povolány jej *žít s nadpřirozenou vírou, nadějí a láskou*.

Jejich nadpřirozená *víra a naděje* věří v Boží příslib milosrdenství a doufat, že Je pozvedne do výšin svatosti, i když ani oni ony ani kdokoliv jiný to nespatří ve svém životě. Jejich mimořádná *láska* spočívá v úsilí neustálé snahy toužit milovat Boha a bližního v malých věcech. Ve skutečnosti cílem je konat *malé věci s velkou láskou*.

Ve svém úsilí žít tuto mimořádnou víru, naději a lásku ve skrytosti, jsou malé duše v dobré společnosti. Například, když se podíváme zpět do 4 dne, vidíme Marií, Matku Boží, která musela jíst denní chléb temnoty. Pomyslete na to. Tato nejpožehnanější mezi ženami žila skrytý život v neznámém malém městě, zatímco nesla ty samé břemena bezpočtu malých lidí. Například, vařila jídlo, měnila plenky, prala prádlo. Ale uprostřed jejího skrytého a běžného života měla mimořádnou víru, naději a lásku.

Víra, naděje a láska uprostřed denních temnot: To je to, co bylo Mariinou velikostí a co může být také naší velikostí. Proto nevěřte hlasu světa, který říká, „Nejsi důležitý! Nejsi potřebný! Nejsi úspěšný! Nejsi ničím!“ S Malou Cestou nás Pán učiní velmi důležité, neuvěřitelně atraktivní a nesmírně úspěšné v jeho očích – ale budeme muset přijmout, že to pravděpodobně nevidíme. Budeme muset přijmout temnotu, žít běžný život a kráčet ve víře. Ano, jednoduše budeme potřebovat přijmout slib, že Bůh nás oděje vlastní božskou láskou, v jim připraveném čase a jeho vlastním způsobem, i kdybychom museli čekat až do samého konce.

Na závěr tohoto zamyšlení pojďme uvažovat nad Tereziiným popisem Malé Cesty, jako *cesty temnot*:

Ježíš mě vzal za ruku a přiměl mě vstoupit do podzemní chodby, kde to není ani studené ani horké, kde slunce nesvítí a kterou déšť ani vítr nenavštíví, do podzemní chodby, kde nevidím přimhouřenýma očima nic kromě nejasného rozptýleného světla, které jakoby vycházelo z Tváře mého Snoubence!

Můj Milý mi nic neříká.....Nevidím, že bychom postupovali směrem k vrcholu, protože naše cesta je v podzemí. Ale zdá se mi, že se k němu přibližujeme, aniž bychom o tom věděli.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi žít můj běžný život s nadpřirozenou vírou, nadějí a láskou.

2. meditace - Temnoty světa

V minulých úvahách jsme se zaměřili na lepší pochopení temnot naší vlastní slabosti, porušenosti a hříchu. A skrze toto úsilí jsme zjistili, že jsme našli světlo v temnotách, zvláště *Vlastní Boží lásku*, která zaplňuje propasti naší nicoty.

Nyní budeme uvažovat nad tím, jak tato láska, která naplňuje propasti naší nicoty také *přetéká*.

Ve skutečnosti, jak si nyní řekneme, toto přetékání lásky má schopnost zaplavit celý svět. Říkám „má potenciál“, protože *to závisí na nás*, jestli ano nebo ne. Dobře a nyní nejdůležitější otázka: *Chceš pomoci zachránit svět?*

Jistě, náš svět potřebuje záchranu. Jak jsme si řekli ve 13 dnu, různými způsoby žijeme v době bezprecedentní temnoty a zla. Ale právě kvůli tomu, nám Bůh dává také bezprecedentní milost. Jinými slovy, *nyní je doba milosrdenství*. A dokonce mnohem více! Hádejte co? V průběhu tohoto

požehnaného času, chce Bůh zachránit svět mocí Božího Milosrdenství – *skrze nás*. Pojdme si to blíže vysvětlit.

Jak jsme si už řekli 13. den je svatá Terezie prorokyní, která nám zdůrazňuje, že tato doba je časem milosrdenství, Bůh chce vykonat některé z největších zázraků svého milosrdenství v historii světa. Jak? Tím, že vezme některé z těch nejmenších duší a učiní je největšími a nejsvatějšími. Dobře, ale proč? Je to tak, že můžeme jít s malými svatozářemi kolem našich hlav a mít a vést zbožné duchovní rozhovory? Ne. Musí se zachránit svět. To je Boží mistrovský plán v této době milosrdenství. Chce zachránit svět *skrze „legii“ malých duší, které se chtějí stát svatými jako Terezie z Lisieux. A když sv. Terezie prosí Boha o „velký počet“ takových duší, tak jich ve skutečnosti není potřeba až tak mnoho. Chce to vlastně jen Tebe a mne a možná ještě někoho dalšího.*

Pokud Ti to zní bláznivě, tak neobviňuj mne – obviňuj ďábla. Vždyť přece to byl sám ďábel, který řekl sv. Janu Maria Vianneymu, „Kdyby na zemi byli tři takoví, jako jsi ty, mé království by bylo zničeno.“

Jen tři! Nebo neobviňuj ďábla, obviňuj Abrahám, našeho otce ve víře. Pamatuješ jak hovořil s Bohem o Sodomě a Gomoře? Ptal se Pána, „Předpokládejme, že je padesát spravedlivých ve městě; zničíš potom to místo a neuchráníš padesát spravedlivých, kteří jsou v něm?“ (Gen 18/24). Pán řekl, že by to místo uchránil kvůli nim. Ale Abrahám pokračoval ve vyjednávání, „A co takhle v případě 45?“ „Ano uchráním.“ 40? Ano. 30? Ano. 20? Ano. 10? Ano. Abrahám se zde zastavil a protože ve městě nebylo ani 10 spravedlivých lidí, tak bylo zničeno. Tak obviňuj Abraháma! Vždyť přece mohl dostat na počet právě tři.

Jinak, to je to, o co tu jde. I když svět je ponořen do temnoty, není naše situace beznadějná. Domnívám se, že to nevyžaduje velký počet lidí, aby byl zachráněn svět. A proč je to tak? Protože v jistém smyslu už *svět byl zachráněn*. Ve skutečnosti utrpení Ježíše Krista, smrt a Zmrtvýchvstání bohatě stačí zachránit miliardy světů. Avšak, jak jsme se učili v 7 dni se Pán spoléhá na nás, že mu pomůžeme přinést jeho spásu k jiným, dokonce k těm, kteří jsou „na konci světa“ (Sk 1/8). To neznamena, že musíme jít na nekonečné misijní cesty a poutě. Spíše *můžeme být misionáři Božího Milosrdenství pro celý svět skrze modlitbu*.

To je důvod, proč Sv. Terezie, která nikdy neopustila klášter byla prohlášena „Patronkou Svatých Misionářů a Misií“, spolu se Sv. Františkem Xaverským. I když František fyzicky odešel až na konec světa kvůli apoštolské práci, Terezie duchovně cestovala světem *skrze modlitbu*. Konkrétně, její modlitba obětování se Milosrdné Lásce byla příčinou Božího Milosrdenství, přetékaajícího z její malé duše a vylévalo se do celého světa. Teď teď představte, kdyby alespoň další tři z nás žili naplno Obětování se Milosrdné Lásce.

Ale zde je ještě jiná extrémně důležitá modlitba v tomto čase milosrdenství: Korunka Božího Milosrdenství. Tato modlitba přichází od přítelkyně sv. Terezie sestry Faustiny – a je mocná. Ve skutečnosti mohu říci, že je v jistém smyslu nejmocnější modlitbou jaká je. Cože? Není Mše svatá tou nejmocnější modlitbou? Ano, a právě proto je Korunka tak mocná. Korunka je způsob rozšíření modlitby Mše svaté. Ještě přesněji, je to rozšíření toho nejmocnějšího momentu mše, který jsem už dříve nazval „super-mocnou chvílí“. Je to moment ve Mši, kdy kněz říká, „skrze něho a s ním a v něm,“ Tělo a Krev, Duše a Božství Ježíše Krista je obětováno Otci jako dokonalá oběť lásky. V tomto okamžiku mše, když jsou v duchovní jednotě spojeni s knězem u oltáře všichni pokřtění, mohou pozvednout Kristovu dokonalou oběť lásky Otci, *jako svou vlastní oběť*.

Dobře tedy, tak když se modlíme Korunku, úmysl tohoto nejmocnějšího momentu mše stává velmi soustředěný. Konkrétně, stává se *úspěšnou prosbou o milosrdenství*. Když pozvedáme Kristovu dokonalou oběť k Otci, svoláváme milosrdenství *na sebe a na celý svět*. A Otec obzvláště slyší a

odpovídá takovéto dokonalé a vroucí modlitbě. (Pro více informací o Korunce a jak se modlí vyhledej poznámky této knihy.)

Tedy to je tajemství záchrany světa. Inspirované Svatými Terezií a Faustinou, to je „půjčení“ nekonečných zásluh Krista na kříži a obětování jich jako dokonalé oběti milosrdenství pro celý svět. A to jednoduše může zachránit svět.

Proč? Protože zatímco hříchy světa jsou konečné, milosrdenství, které proudí z oběti Ježíše na kříži je *nekonečné*. Z důvodu Kristova bolestného utrpení, potřebujeme alespoň tři lidi volající k Otci: „Buď milosrdný k nám a k celému světu!“ To je Korunka. To je způsob záchrany světa skrze moc Boží Milosrdné Lásky.

Víte, to je skutečně pravda. Jen malá armáda malých duší může účinně pomoci Bohu zachránit svět přijetím odmítnutých milostí, které jiné duše nechtějí (Obětováním se Milosrdné Lásce) a voláním o milosrdenství, které si „půjčují“ z nekonečných zásluh Kristových na Kříži (Korunka). Tedy znovu, *chceš pomoci zachránit svět?*

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Probud' ve mně touhu pomoci zachránit svět jako misionář modlitby Božího Milosrdenství.